

Quero. Vide p Card. Parisi conf. 14. nu. 11. Rol. omnino, & Nat. hic in cont. 479. ille in conf. 57. vbi plene, & ad vtramque partem, & dix in coll. mea commu. opi. in ver. uasallus. sub nu. 6. Giach.

An cadat a toto feudo, an autem solum ab ipsa parte, quam alienauit. Quod vasallus parte feudi alienans, eam tantum parte perdat, aequitati & iuri feudali magis consentaneum est, per textu clarissimum in c. 1. ibi, si alienauerit totum, perdat totum: si parte, perdat partem, & c. de vasall. qui cot. constitut. Lothar. tit. 38. li. 2. F. & ibi Baro a Tauterberck. nu. 1. item in cap. 1. §. item qui dominu. vers. illud enim est certum, que fuit prima caus. benefic. amittit. tit. 24. lib. 2. F. nec non in c. 1. §. vlt. ibi, beneficium suu vendiderit totum, de feudo sine culpa non amittit. tit. 2. 1. lib. 1. F. Hunque facit euidentis ratio: quod vterius progredi pena motus non debeat, quam reperitur de iudic. l. ex facto 43. §. vlt. ibi, factis enim punitus est in eo, & c. ff. de vulg. & pu pill. subtit. l. sancimus 22. Cod. de pen. l. rescriptum 6. ff. de his, que vt indig. auferunt. Et hac opinio, nem omnes Doct. (excepto Baldo) tenere, testatur hic Clarus noster. Eandem prater Interpretes hoc loco allegatos, defendunt Somsbeck. in Comment. in vlt. feud parte 12. nume. 78. Blanc. in iuris feud Epitom. lib. 2. cap. 1. num. 70. Bocet. d. class. 5. di. pu. 20. the. 85. & Ioan. Rudin ger. d. lib. 1. var. lect. iuris feud. cap. 40. vbi ad contraria pulchre respondet. Harprec.

Omnes Doct. Pro hac communi adde Mat. de Afflict. in d. cap. 1. Imperiale. nu. 28. Bald. in c. 1. §. hoc quoque, num. 13. de suc. feud. & eam communem dicit Tho. Grammat. dec. 49. num. 2. And. Tiraq. in l. i. vlt. qua. verb. omnia nu. 14. C. de renoc. dona. Goean.

Et quibus dedit. Adde, quod vasallus, cui concessum est feudum cum ista clausula, & quibus dedit, poterit de eotestari; commune per

Sed pone, vasallus habens feudum, alienauit sine consensu domini solummodo unam partem feudis. Quero, an cadat a toto feudo, an autem solum ab ipsa parte, quam alienauit? Resp. Bald. in c. 1. §. si vero, num. 1. qual. olim. feud. alien. p. t. tenuit, quod totum amittat. Sed contra Bald. tenent omnes Doct. vt dicit Molin. in consuet. Paris. feu. §. 13. gl. 5. nu. 7. Gl. autem in c. 1. §. callidis, in verbo, amittant. de prohib. feud. alien. per Frider. tenuit, quod cadit solum a parte alienata, & dicit Corn. conf. 67. in lit. K. lib. 2. quod ita tenent communiter Doct. Hanc etiam conclusionem dicit esse communem Curt. iun. in d. 4. parte in prima dubitatio. posita post tres regulas amissio. feudi propter alienationem. Quod videtur satis rationale, vt quis eatenus puniatur tantum, quatenus de liquit. Et hoc in proposito communem rationem appellat Ign. in l. 3. §. si quis tabulas, nu. 8. ff. ad Syllan. Et hac opin. est etiam magis aqua, licet in punitio iuris forte opinio Baldi obtineret.

Vterius quero, quod si feudum esset acquisitum pro se, & quibus dedit, nunquid poterit vasallus id sine consensu domini alienare? Resp. quod sic. Est de hoc tex. in c. 1. in prin. de feudo non hab. prona. feud. & est communis conclusio, vt dicit Curt. iun. in d. 4. parte, in 2. regul. q. 5. Dec. conf. 193. post. nu. 5. vers. Non obstat fundamentum. Videtur enim dominus concedendo feudum cum illa clausula, & que a principio praestitisse consensu cuique alienationi, quam de ipso feudo faceret vasallus.

Succesive quero, nunquid possit vasallus alienare commoditates ipsius feudi? Resp. quod sic. Ita dicit Bald. in cap. 1. §. aut si libellario, num. 3. in fin. quib. mod. feud. amit. & est communis opinio, ut attestatur Ruin. conf. 176. num. 1. lib. 13. Quod tamen intellige, ut talis alienatio valeat durante tantum vita ipsius alienantis, non autem in praesentium eius, qui est successurus in feudo. Et ita sentire

videntur fere omnes Doctores de hac materia loquentes. In proposito huius materis quero, si vasallus alienauit generaliter omnia bona, que habet in tali loco, nunquid in huiusmodi generali alienatione veniant etiam bona feudalia? Resp. quod non. Tex. est in c. 1. de cap. qui curiam vendit, & ita dicunt communiter Doct. vt ait Curt. iun. de feud. d. 4. p. in vltima causa priuationis feudi, in 3. regul. colu. 6. vers. fic. restat etiam. Ex quo enim vasallus alienando bona feudalia incidere in penam, succedit iuris conclusio vulgata, quod nemo censetur facere actum, propter que incurret in pena. Adverte tamen, si casus de facto contingeret, quia aliud esset querere, an bona feudalia veniret in huiusmodi generali alienatione, quantum ad hoc, vt vasallus caderet in penam, aliud autem esset querere, an veniret quantum ad hoc, ne emptor remaneret deceptus, puta scilicet, si putasset se etiam illa acquirere, ignorans ea esse feudalia: hoc enim casu considerata qualitate praeij, & valore bonorum, debet Iudex cogere venditorem ad restitutionem praeij, quod verisimiliter emptor credebat erogare in acquisitionem illorum bonorum, que reperta sunt esse feudalia, ne quis cum iactura alterius locupletetur.

Pone, vasallus reperitur in magna aliqua necessitate constitutus: Quero, nunquid poterit eo casu feudum alienare sine domini consensu, propter illam magnam necessitatem, praesertim si esset fame oppressus? Respon. quod non. Ita tenet Bald. in cap. 1. num. 2. qualiter olim feud. pote. alien. & est communis conclusio, vt dicit Curt. iun. de feud. in 4. parte princ. in vltima causa amissionis feudi, in 1. regula, quaest. 16. Que licet prima facie videatur nimis rigorosa: tamen esset seruanda. Cum enim supremum dominium rei feudalis sit apud dominum, non debet licere aliquo casu vasallo de ipsa feudali disponere sine eius consensu. Bene credo, quod si eo casu, quo scilicet vasallus fame

Rol. conf. 71. num. 6. vol. 2. & dixi in collect. mea commun. opin. in verb. vasallus. nu. 12. Giach. m. Alienare. Vide omnino per Ias. in l. 2. & 3. C. de iure emphyt. col. 2. & 3. Giach. n. Magna aliqua necessitate. Itaque quod vasallus feudum alienans irrequirit domino, etiam si alienasset ob aliquam necessitatem, non valeat alienatio, commu. vide per Duen. sub reg. 40. in 14. ampliatione, & dixi in ead. collect. mea vers. Vasallus. n. 41. & non semper dominus tenetur consentire vasallo feudum alienare volenti, nisi in quatuor casibus, de quibus vide apud Afflict. dec. 265. num. 68. Giach.

Vasallus reperitur in magna aliqua necessitate constitutus. Quod vasallus, etiam ob magnam necessitatem, inconsulto domino feudum alienare ne queat, apparet ex tit. 9. in princ. lib. 2. feud. vbi I. C. Feudista refert, quatenus potuerit olim ante Lotharij constitutionem feudum alienari, inter alia dicit: ne cessitate suadet et potuisset olim vasallum domino inscio, vel inuito parte feudi vendere. Vnde necessario sequitur, per Lotharij constitutionem, qua illa alienandi licentia, qua olim vasallis competebat, sublatam est, etiam in casu necessitatis alienationem feudi prohibitam esse. Preterea nemo cogitur emere, & vendere, vel consentire in venditione rei suae, inuito. 11. C. de cotrah. empt. l. nec emere. 16. C. de iure delib. nec de suo cuiquam benefacere quisquam compelli potest. can. precaria. §. decreuit. cau. 10. q. 2. Accedit, quod vt quis magna aliqua, & vrgenti necessitate permittitur non tamen possit sub hoc pretextu suu alteri auferre, & in quoquam praediacare. id, quod nostrum 11. ff. de reg. iur. c. 3. ext. de furtis. Et illa conclusio nem, vt pote communem, seruadum esse, post alios, Clarus noster hic affirmat. Eandem tenent Schrad. d. tract. feud. part. 8. c. 1. num. 20. & seq. D. Bocet. d. class. 5. disput. 20. the. 86. cum seq. Harprec. Domi

Domino ipso sciente, & tacente. Quod tacitus domini consensus ad feudum alienationem sufficit, post Claru nostrum, & ab eo citatos, tenent alij communit. Mynsing. cent. 4. obseru. 87. Borcholt. in comment. in consuet. feud. c. 8. n. 72. Rosenth. in Synopsi iur. feud. c. 9. conclu. 1. 1. & ceteri ab his citati. Tamen si Barthol. Camer. ad titu. 55. de prohib. feud. aliena. per Frider. lib. 2. F. & Dn. Collega Bocet. d. disp. 20. the. 88. lit. B. non abique rationibus speciosis dissentiat. Harpr.

Quod sic. Item feudum quando sit alienabile, vide Rim. iun. conf. 55. ite quod feudum absque consensu domini, possit alienari

periret, dominus ab eo requisitus nollet, vel ipse acquirere utile dominium, vel eius alienationi consentire, posset per superiorem ad id cogi. Quero nunc, an valeat consuetudo, quod vasalli possunt alienare feuda sine consensu dominorum? Respon. quod sic. Ita dicit Io. Raynal. in c. Imperialem. §. habito, colum. 24. de prohib. feud. alien. per Frideric. Et hac videtur esse magis communis sententia, vt dicit Curt. iun. conf. 158. numer. 8. Sicut etiam videmus, quod in ceteris omnibus, que respiciunt feuda, consuetudo vincit legem, & ipsa pro lege habetur.

Præterea quero, si feudum quod vasallus non potest sine

consensu domini feudum alienare, modo contingit, quod vasallus alienat feudum, domino ipso sciente, & tacente, nunquid hoc sufficit pro consensu? Resp. quod sic. Ita tenet gl. in cap. 1. in verbo, ipsorum permisso. de prohib. alien. feud. per Loth. qua sequitur cõiter Doct. vt ait Hieron. Schurf. conf. 134. n. 3. inter cõsilia feud. Brun. Aluar. in c. 1. §. præterea, n. 4. quib. mod. feud. amit. que refert Iac. in verb. Et cõ pacto de non alien. n. 20. & dicit Dec. conf. 144. in prim. verbis, quod illa gl. est cõiter approbata. Hanc etiam cõclus. dicit esse communem Curt. iun. de feud. in 4. par. in vlt. causa priuationis feudi, in 2. reg. principali, col. 1. Hanc eandem opin. tenent gl. in d. §. præterea, in verb. regressum, qua pariter dicit esse communiter approbatam, Claud. in l. qua dotis, n. 35. ff. sol. matrim. Nam vbi que quis potest contradicendo actum impedire, præsentia cum taciturnitate operatur consensus: quam tamen ego intelligo, vt procedat quando dominus sciens per notabile tempus tacuit, puta per annum, alias secus.

per vasallum proximiori, & immediatè successuro solidam, & indubitata esse cõclusionem attestatur Rol. in conf. 64. nu. 19. & conf. 2. n. 36. vol. 2. & dixi in collect. mea in verb. feudum, nu. 95. Giach.

QVÆSTIO XXXII. SVMMARIA. Ex Claro.

- 1 Vasallus potest sine consensu domini alium subinfundare de feudo, quod ipse habet.
2 Et quid sit feudum Ecclesiasticum.
3 Et quid sit feudum decimarum.
4 Et que requirantur an hoc, vt talis subinfundatio valeat.
5 Et an talis subinfundatio fieri possit in praesentium agnatorum.
6 Et an si secundus vasallus velit tale feudum alienare requiratur consensus prioris, vel immediati domini.

- 1 An vasallus absque domini consensu alium de feudo suo subinfundare possit.
2 Et quid, si feudum sit Ecclesiasticum.
3 Lege non distinguente, nec nos distinguere debemus.
4 Resoluto iure datoris res soluitur quod ins acceptoris.
5 An, & quatenus vasallus de feudo decimarum alium inuestire queat.
6 Qua ad subinfundationem requirantur.
7 An, & quatenus subinfundatio fieri possit in praesentium agnatorum, remissive.
8 Non solum vasallus, sed etiam subvasallus feudum suum alij in feudum concedere potest.

ADDITIONES.

Subinfundare. Fallit si sit appositum pactum de non alienando, per Caphalum in consilio 197. numero 26. Item quod vasallus possit irrequirit domino, infundare alium vasallum de feudo, quod ipse habet, atque recognoscit à domino, commune, vide per Duen. sub regula 40. versiculi. limita primo, vbi communem attestates retulit, & in fin. citat Curt. sublimitantem, & dixi in collect. mea commu. opin. versic. vasallus. numer. 42. Giach.

Nunquid possit vasallus sine domini consensu alij subinfundare. Quod vasallo licet absque domini consensu feudum suum, vel eius partem, alij iudicium in feudum concedere, potest ex titulo quinto, sed etiam rei vers. per feudum tamen, & titulo 9. in principio, versic. si vero, vel totum, & titulo vigesimo sexto, §. beneficium, & tit. 34. §. similit. lib. 2. F. Et, post Clarum hic nostrum, pro confirmatione huius pronuntiationis ferè auctoritates cumulat Henricus à Rosenthal. in tract. feud. cap. 9. membr. 1. concl. 43. sub littera A. Harpr.

QVÆST. XXXII.

Vero nunquid possit vasallus sine domini consensu alij subinfundare. Quod vasallo licet absque domini consensu feudum suum, vel eius partem, alij iudicium in feudum concedere, potest ex titulo quinto, sed etiam rei vers. per feudum tamen, & titulo 9. in principio, versic. si vero, vel totum, & titulo vigesimo sexto, §. beneficium, & tit. 34. §. similit. lib. 2. F. Et, post Clarum hic nostrum, pro confirmatione huius pronuntiationis ferè auctoritates cumulat Henricus à Rosenthal. in tract. feud. cap. 9. membr. 1. concl. 43. sub littera A. Harpr.

de feudo, quod ipse habet? Respon. quod sic. Ita tenet gl. in c. qua in Ecclesiarum, in verbo, Alienandi feudum, de consuet. quam dicit esse communiter approbatam Goz. conf. 62. nu. 5. & est communis conclusio, vt attestatur Curt. iun. de feud. in q. 4. principali, in vltima

Sed quid in Ecclesiastico. Quod vasallus non solum feudum Laicum, sed Ecclesiasticum etiam alij concedere in feudum possit, multiplex suadat ratio. Tum quia loca iuris feudalis omnia modo allegata, de subinfundatione tractantia, absque ulla distinctione inter Feudum Laicum, & Ecclesiasticum, vasallo ius tribuunt de feudo suo alium inuestiendi. Alii ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus, lege de pretio 8. ff. de public. in rem act.

Tum quia per subinfundationem Ecclesiastici feudi conditio Ecclesie deterior non efficitur: liquidem vasallus sine fraude, & eisdem conditionis personis, & sub iisdem pactis, subinfundationem facere iubeatur, teste Claro nostro hic numero quarto, & nos illud infra numero sexto demonstrabimus paulo accuratius.

Tum quia neque domino, neque feudi successores illius hic prejudicium creatur: quippe cum mortuo vasallo, qui subinfundauit, ius subinfundati extinguatur, titulo quinto, §. Rursus, libro primo. F. & titulo nono in principio, versic. si autem dissentiente. ibi. Si tamen etiam sine herede mascululo descendente, & c. libro secundo. F. Extincto namque, & resolutio

creatur: quippe cum mortuo vasallo, qui subinfundauit, ius subinfundati extinguatur, titulo quinto, §. Rursus, libro primo. F. & titulo nono in principio, versic. si autem dissentiente. ibi. Si tamen etiam sine herede mascululo descendente, & c. libro secundo. F. Extincto namque, & resolutio

de feudo, quod ipse habet? Respon. quod sic. Ita tenet gl. in c. qua in Ecclesiarum, in verbo, Alienandi feudum, de consuet. quam dicit esse communiter approbatam Goz. conf. 62. nu. 5. & est communis conclusio, vt attestatur Curt. iun. de feud. in q. 4. principali, in vltima

de feudo, quod ipse habet? Respon. quod sic. Ita tenet gl. in c. qua in Ecclesiarum, in verbo, Alienandi feudum, de consuet. quam dicit esse communiter approbatam Goz. conf. 62. nu. 5. & est communis conclusio, vt attestatur Curt. iun. de feud. in q. 4. principali, in vltima

de feudo, quod ipse habet? Respon. quod sic. Ita tenet gl. in c. qua in Ecclesiarum, in verbo, Alienandi feudum, de consuet. quam dicit esse communiter approbatam Goz. conf. 62. nu. 5. & est communis conclusio, vt attestatur Curt. iun. de feud. in q. 4. principali, in vltima

jure datoris, extinguitur quoque, & resoluitur ius acceptoris, argum. l. peto. 69. §. pradium 1. ff. de leg. 2. l. fundum. 7. ff. de actionibus empt. Hartma. Pist. lib. 2. q. 44. nu. 8. Atque ita post Clarum nostrum, & ab eo relatis hic tradunt Schrader. in tract. feu par. 8. c. 2. nu. 10. Vult. lib. 1. de feud. c. 10. nu. 80. & D. Boerius in tract. de commodo, & iure senioris, & c. libro 2. cap. 6. nu. 73. & seqq. Harpre.

Possit subinfendari.] Pone factam esse subinfendationem, modo queritur, quid si secundus committat feloniam, cui deuoluatur res, an primo feudatario? Vide per Alexand. in l. possi si dere, §. ex contrario, ff. de acquir. possess. Giach.

Sed si sit feudum decimarum.] An, & quatenus vasallus, qui decimas ab Ecclesia in feudum habet, de hoc feudo alium inuestire queat, preter Clarum nostrum, satis explicat Zasius in epitom. feud. par. 9. num. 17. M. in consuetud. Paris. §. 46. q. 4. Schrader. d. par. 8. cap. 2. nu. 17. Coenarr. lib. 1. variat. resolu. c. 17. nu. 5. vers. prater hec, & illud Mozz. in tracta. de feud. rubr. siue titul. de rebus, & c. num. 20. & Rosenthal. d. tract. feud. cap. 4. concluf. 28. numer. 2. & seqq. Harpr.

Tria requiruntur.] Adde, vt per Iac. qui etiam idem tenet, atque ista tria commemorat in suis questionibus feud. q. 30. sub num. 38. & de duobus primis requisitis, vide per Socin. commune attestatam tam in feudo habito à laico, quam in feudo habito ab Ecclesia, in consilio 66. col. 2. & post num. 5. volu. 3. & dixit collect. mea, numer. 14. & 35. Giach.

Tria requiruntur.] Ad hoc, vt sit subinfendatio valeat, tria iure feudali computate desiderantur. Primum, vt fiat sincerè, & absque fraude, d. titul. 9. in princ. vers. si verò, & d. titul. 26. §. beneficium, lib. 2. F. Deinde, vt fiat personæ æquali, aut certè melioris non deterioris conditionis quam est vasallus, d. tit. 26. §. beneficium, ibi, dum tamen militi detur, & c. & prædicto tit. 34. §. similiter

possit subinfendari.] Contra-riam autem opi. quod in d. possit subinfendari, tenuit Iac. de Beluis. in c. 1. in princ. qui feudum dare possit. & hæc opin. est magis communis, vt dicit Socin. conf. 66. post nu. 3. lib. 3. Zasius de feud. in 4. par. vers. Secundo fallit. Licet enim Ecclesia in multis sit privilegiata, in hoc tamen non videtur posse allegari probabilis ratio diuersitatis inter Ecclesiam, & priuatum: merito eodem iure censi debet.

Sed quid si sit feudum decimarum, nunquid laicus canonicè inuestitus ab Ecclesia, de aliquibus decimis, poterit alium laicum de ipsis decimis infendare? Respon. quod non, etiamsi accederet auctoritas, & consensus Episcopi. Ita tenet Innoc. in c. prohibemus. de decimis, & ita sentiunt communiter Doct. vt ait Abb. in eod. c. prohibemus, nu. 4. quem refert Iacob. in verbo, in feudum, post num. 40. Ratio autem differentia inter feuda decimarum, & alia feuda Ecclesiastica est, quia laici non possunt decimas retinere sine periculo animarum suarum: ideo Ecclesia omni studio conatur eas ex eorum manibus extirpare, quæ causa non militat in alijs feudis, quæ licite etiam a laicis retinere possunt. In contrarium tamen facere videntur ea, quæ dixi supra, quæst. 13. vers. Sed quero.

Scias tamen, quod ad hoc, vt huiusmodi subinfendatio, quæ fit per primum vasallum valeat: tria requiruntur. Primum, quod vasallus hoc facta: bona fidei, & sine fraude. Secundum, quod ille cui subinfendatur, sit eiusdem conditionis, & qualitatis, cuius est ipse vasallus. Tertium, quod subinfendat cum eisdem pactis, & conditionibus, cum quibus ipse tale feudum tenebat. Ita dicit glo. in d. c. 1. §. prater ea, in gl. magna, circa fin. quæ in hoc est cõiter approbata, vt attestatur Iac. in verbo, & c. cum pacto. de non alien. post nu. 2. in verbo, ita etiam quod ipsi post num. 3. & dicit Molin. in consuet. Paris. feud. §. 32. nu. 18. quod omnes Doct. illam sequuntur.

Sed circa huiusmodi subinfendationem est aduertendum, quia principatim concernere potest, & præiudicium domini, et etiam præiudicium agnatorum: puta si vasallus non habens filios inuestiat alium habentem filios, quo casu, cum per eius mortem esset operendum feudum domino, vel agnatis, iuxta qualitatem feudi nulli dubium est, quin talis subinfendatio resulteret in eorum omnium præiudicium: & idèd aliqui dicebant, quod feudum subinfendatum non debeat remanere penes secundum vasallum, & eius descendentes, plus, quam remansisset penes primum vasallum, & eius descendentes, & hoc sine feudum esset aperiendum domino, sine agnatis. Alij dicebant quod quatenus tractaretur de præiudicio domini, feudum deberet remanere penes istum secundum vasallum, etiam post finitam lineam primi, secus autem quatenus concerneret præiudicium agnatorum. Et pro hac opin. videtur tex. expressus, quæ ad hoc ponderat Curium. in loco supra allegato in c. 1. §. 1. qualiter olim feu. pote. alien. vbi dicitur, quod quomodo docunque primus vasallus esset feudo priuandus, nõ potest feudum adimi secundo vasallum, si sit paratus istud ab ipso domino recognoscere, & illi seruire. In practica tamen credo, quod non possit sustineri, quantum vero fit ad præiudicium agnatorum, omnes fere conueniunt, quod quando feudum est antiquum, sine patrum, non durat apud secundum vasallum, nisi donec viuat vasallus, qui subinfendauit, vel eius descendentes. Eo autem mortuo, resoluitur subinfendatio, venitque proximior agnatus ad feudum. Ita dicit Spec. de feud. §. quoniam. vers. 39. & est communis opi. vt dicit Alex. conf. 15. num. 9. lib. 5. quem refert Ruin. consil. 37. nu. 18. lib. 1. & conf. 213. post nu. 2. eod. vol. Cum enim feudum istis agnatis debeatur expactò, & prouidentia primi concedentis, merito non potest vasallus aliquo modo eis præiudicare per huiusmodi subinfendationem. Et ita volunt communiter Doctores, vt dicit Berous quæst. 79. num. 5.

In proposito huius conclusionis quæro: Pone, quod iste secundus vasallus, cui feudum fuit subinfendatum, velit illud alienare, nunquid requireretur consensus prioris, & supremi domini, an autem consensus domini immediati, qui subin-

ibi in feudum tamen recte dabit, si secunda persona sit talis, & c. lib. secundum. F. Tertio, vt fiat iudicium sub conditionibus, sub quibus subinfendat illud a domino accepit. dicit. tit. 34. §. similiter. vers. profecto ille, lib. 2. F. Verum de hijs subinfendationis requisitis, exquisitè, post alios dissertant Borcholt. in commentar. in consuetud. feu. capit. octauo, numero 50. Hartman. Hartm. de feud. obseruat. 38. Mynfinger. cent. 1. obseru. 62. Hartm. Pistor. d. quæst. 44. num. 4. Mozz. d. tract. de feud. tit. de his, qui feud. dar. post numero 26. Vult. d. lib. 1. de feud. cap. 10. num. 8. cum sequentibus. & Henricus à Rosenthal. d. tractat. feud. c. 9. membr. 1. concl. 43. & seqq. necnò H. in tractat. feud. c. 12. pag. 323. & seqq. Harpr.

Agnatorum.] Item quod mortuo infundante, proximior agnatus admittatur ad reuocationem ipsius infundationis, etiam si sine fraude facta fuisset dicta infundatio, per Rolandum. c. 67. nu. 17. Giach.

Præiudicium agnatorum.] An, & quatenus subinfendatio fieri possit in præiudicium agnatorum, post Clarum hic nostrum, declarant Hartman. Pist. d. lib. 2. quæst. 44. num. 6. Vult. d. cap. 10. num. 82. vers. tertio ne fiat, & c. Rosenthal. dicto c. 9. membr. 1. conclus. 48. alijque ferè sexcenti, ad hoc recensiti. Harpr.

Pone, quo diste secundus vasallus, & c.] Quod non solum fit vasallus, sed & sub vasallus feudum suum, alij in feudum concedere possit, & sic deinceps, non tantum bis, vel ter, sed vsque in infinitum, patet ex capitulo primo. §. similiter, ibique Aluarott. &

& Præposit. de lege Corrad. tit. 34. lib. 2. F. Schrader. in tractat. feud. part. 8. cap. 2. num. 13. & D. Boerus dicit. tract. de commodo, & iure senior. lib. 2. capit. 6. num. 82. & sequent. Harpr.

vt attestatur Iacob. in verbo, Et cum pacto, de non alienatione.

feudavit? Resp. quod requiritur consensus prioris, & supremi domini, non autem consensus domini immediati. Ita dicit glo. in c. Imperialem, §. illud, verbo, Nisi requisitus, prohib. feudi alien. per Frider. & est magis communis opi.

21. & seq. Cagnol. in leg. consilij. §. Socij mei, nu. 9. ff. de reg. iuris. Zas. de feud. in 9. parte, vers. Sed occurrit. Nam apud primum vasallum, post factam subinfendationem, non remanet neque directum, neque utile dominium, sed solummodo quedam reliquia utilis domini, quæ tanquam modici momenti non attenduntur, sed attenditur prima, & potior causa, quæ est dominium directum remanens apud primum dominum. Quod nota, quia cum hæc quæstio semel cõtigit de facto, aliqui, qui prædicta non viderant, responderunt contrarium.

QVÆSTIO XXXIII.

SVMARIA.

Ex Claro.

- 1 Vasallus an possit sine consensu domini feudum alteri locare.
- 2 Et an dare ad libellum.
- 3 Et an concedere in emphyteusim.
- 4 Et quid de consuetudine.

ADDITIONES.

AN vasallus possit sine consensu domini feudum alteri locare.] Quamuis Doctores communiter teste hic Claro nostro, distinguendum existiment inter locationem ad modicum tempus factam, & inter eam quæ fit ad longum aliquid tempus, puta decem, vel plures annos; vt hæc non valeat, illa verò subsistat, Iac. de Beluis. in c. 1. §. donare, qualiter olim poterat feudum alien. tit. 9. lib. 2. F. Laudè. ibid. n. 5. Mozz. in tract. de feud. tit. ex quib. caus. feud. amit. nu. 130. Vult. lib. 1. de feud. c. 10. n. 48. Borchol. in Commenta. in consuet. feu. c. 8. nu. 36. Sonsbecc. in Comment. in vñs feud. par. 12. nu. 84. Rosenthal. in tractat. feud. c. 9. membr. 1. conclus. 7. nu. 8. & seq. vbi conclusiones cumulatè allegat: contraria tamen sententia quod videlicet quævis locatio feudi, siue ad breue, siue ad longum tempus fiat, si modo fraudulenta nõ sit subsistat, verifimilior videtur. Tum quia locatio feudi simpliciter, absque vlla distinctione inter tempus breue, aut longum, vasallo conceditur, d. tit. 9. §. donare, lib. 2. F. Tum quia locatio etiam ad tempus longum alienatio non censetur, nõ solet 39. ff. locati. ne quidè in superficialio. l. vlt. ff. de superficialio. et locator possessionem rei retinet. l. officium. 9. vers. denique ait. ff. de rei vendic. His, & alijs rationibus hanc opinionem tuentur. Pinel. ad l. 1. part. 3. num. 66. cap. de bon. matern. D. Obrecht. de feud. c. 3. n. 127. Rudinger. lib. 1. var. lect. iur. feud. c. 53. num. 5. cum seqq. D. Boc. in tract. de commodo, & iure senior. lib. 2. c. 6. nu. 146. cum seq. Harpr.

Ad modicum tempus.] Et de locatione facta à Prælato ad tempus nõ longum, quod valeat, licet nõ obliget successorem, nisi facta sit pro utilitate Ecclesie: commune vide per Gabriel. Eugubin. conf. 82. num. 82. & in collecta mea commun. opin. vers.

QVÆST. XXXIII.

VARO, an vasallus possit sine consensu domini feudum alteri locare? Respon. de locatione ad modicum tempus, res omnino caret difficultate. Sed de locatione ad longum tempus, dicendum est, quod nõ potest vasallus id facere absque consensu domini. Et ad hoc allegatur Bald. in c. 1. §. aut si libellatio quib. mod. feud. amit. quæ omnes sequuntur, vt dicit Iacob. in verbo, Et cum pacto. de non alien. nu. 15. & est communis conclusio, vt dicit Curt. iun. de feud. in 4. parte, in vltima causa amissionis feudi in 1. reg. q. 3. Bertran. conf. 2. nu. 4. lib. 2. in 2. parte. Est enim talis locatio species alienationis, vt dicam infra, §. Locatio.

Pariter etiam non potest vasallus sine domini consensu rem feudalem dare alteri ad libellum, Text. est clarus in c. Imperialem in princ. de prohib. feud. alien. per Frider. & ita

Ex Additionibus.

- 1 An, & quatenus vasallus sine consensu domini feudum alteri locare queat.
- 2 Locatio ad tempus longum alienatio non videtur.
- 3 Alienatio feudi per libellum facta est prohibita.
- 4 Contractus libellarius quis.
- 5 An, & quatenus datio in emphyteusim vasallo interdicta, remissive.

locatio. numero quarto. Giach.

Ad longum tempus.] Item de locatione ad longum tempus facta per Prælatum, & capitulum ex iusta causa, & c. ubi debita solemnitate quod valeat commune, vide per Rol. in cons. 96. nu. 20. & omnino in d. colle. mea sub nu. 8. vbi de constituto. Pauli Veneti Papa II. memini, quæ contractum disponit, & de illius extensione facta in rebus Ecclesiasticis. Giach.

Dicendum est.] Hæc est opin. Matth. de Afflict. in d. c. Imperiale, nu. 6. Iac. in l. si. n. 122. C. de iur. emphyt. Cur. iun. in tract. feu. 4. par. vlt. caus. amiff. feud. reg. q. 3. locatio enim ad longum tempus parè distat ab alienatione, & idèd prohibita alienatione, censetur etiam prohibita locatio ad longum tempus. Gouean.

Dare alteri ad libellum.] Quod alienatio feudi per libellum, siue contractum libellarium facta iure sit prohibita, constat ex tit. 5. §. aut si libellatio, & tit. 13. lib. 1. F. titulo nono, §. donare. titulo 44. & titulo 55. in princ. lib. 2. F. Est tamen contractus libellarius, quo res in aliu transfertur iure vèditionis, scriptura interueniente, & certa pecuniæ summa initio data precij nomine, non tamen iusti: & hoc amplius constituta mercede, siue pètionè annua soluenda venditori, vel certo conditoq. tempore contractus renouetur, numerato rursus pretio certo, vel arbitrario. Vult. d. lib. 1. de feu. c. 10. nu. 49. Cuiac. ad tit. 2. lib. 1. F. Borcholt. d. Comment. in consuet. feu. c. 3. n. 45. Boc. d. lib. 2. c. 6. nu. 186. & seq. Harpr.

Idem etiam dicendum est in emphyteusim.] An, & quatenus vasallus absque domini consensu feudum suum in emphyteusim dare possit, post Clarum nostrum hic, explicat Borcholt. d. comment. in consuet. feu. c. 8. nu. 37. Vvimbefer. de feud. obseru. 33. Mynfinger. cent. 6. obser. 30. nu. 1. Mozz. de amiff. feu. nu. 130. & D. Boc. d. c. 6. nu. 140. & aliquot seqq. Harpre.